

denne Fortrolighed til Enden og vist den samme Tillid til Udvalget med Hensyn til de Dplysninger, som det ikke har villet give? Der var den selv samme Betyggelse med Hensyn til disse sidste, og jeg vil sige, der var endog mere Betyggelse med Hensyn til dem, thi dersom Udvalgets Flertal havde faaet de Dplysninger, som det nu savner for at kunne danne sig en virkelig begrundet Mening, kunde dette jo have ført til, at Flertallets Betænkning var bleven indskrænket til to Vinter, idet man da havde sagt: Efter alle de Dplysninger, vi have modtaget af Regjeringen, maa vi indstille, at Loven uden Videre stadfæstes; saa havde Flertallet slet ikke behøvet at give nogen mere udførlig Fremstilling, som nu netop er givet for at vise, at Ministeriet ikke har havt fuld Tillid til Udvalget. Jeg siger derfor, at jeg beklager, at den ærede Regjering ikke har havt den samme Tillid og Fortrolighed til Udvalget med Hensyn til de Dplysninger, vi ikke have modtaget, som med Hensyn til de Dplysninger, vi fik. Jeg beder saaledes vel lægge Mærke til, at det efter min Opfattelse ikke er noget Forsvar for Ministeriet, at det maatte have givet Mere, end det ved lignende Leiligheder tidligere har givet. Skjøndt jeg ikke her vil nævne Aktstykker, og jeg fuldt vel skal vide ikke at komme ind paa, hvad det ikke vilde være rigtigt at komme ind paa, veed den ærede Regjering jo dog meget vel, at Savnet af de Dplysninger, som vi mangle, er foranlediget ved Noget af det, der er meddelt os i Fortrolighed, og som vi ikke kunne se klart uden yderligere Dplysninger. Jeg maa derfor fastholde Flertallets Udtalelse om, at man har givet for saa Dplysninger, at man har været saa tilbageholden overfor Udvalget, at Flertallet ikke har kunnet danne sig en virkelig Mening, ja, jeg vil sige endnu yderligere, at Noget af det, Ministeriet har meddelt, netop har forøget Tvivlen og Usikkerheden hos Flertallet, idet det ikke har kunnet faa de Dplysninger, der vare nødvendige for at klare den Usikkerhed og Ubestemthed, som Flertallet fandt i, hvad der allerede var meddelt. Dette med Hensyn til den ærede Ministers Forklaring og hans Bemærkning om, at man altid havde anset det for vigtigt —

og det er ganske rigtig, som vi alle erkjende, vigtigt — at iagttage de Grændser, udover hvilke en Regjering til en vis Tid ikke kan eller bør gaa med Hensyn til slige Meddelelser; men som sagt, for at jeg skal gjentage det, vi have ikke beklaget os over, at der er vist Tilbageholdenhed overfor Folkethinget, men at der er vist Tilbageholdenhed overfor os i Udvalget, som vare satte til at skulle se, om det var muligt at kunne paa Tro og Love gaa til Thinget og sige: Vi kunne fuldt ud tilraade, at den foreløbige Lov stadfæstes. Den høitagede Finantsminister udviklede, hvor nødvendigt det var i det Dieblik, da den foreløbige Lov udkom, at skaffe Penge; dette har Flertallet ikke modsagt, og den høitagede Finantsminister havde ikke havt nødig at udtale sig derom, thi der foreligger ikke fra Flertallets Side nogen Tvivl i saa Henseende. Men hvad Flertallet mener, er, at i det Dieblik, hvor det ikke gjaldt alene om at rejse et Laan paa 5 Millioner, men tillige om at bestemme sig i en vis Retning, der kunde medføre Rigets Undergang, naar det Netke ikke blev truffet, og hvor Spørgsmaalet altsaa var, om disse Penge skulde bevilges eller ikke ligeoverfor den Stilling, som man maatte komme til at se, at det var Regjeringens Tanke at indtage — i det Dieblik, siger jeg, var det ikke saa presserende, at den foreløbige Lov netop skulde udkomme den 1ste August, at man jo kunde have ventet 3, 4—5 Dage ud over denne Tid — og længere Tid behøvedes der, efter Flertallets fuldeste Overbevisning, ikke — for at faa Rigsdagens Billigelse af Loven. Naar Regjeringen, dengang den udstedte Neutralitetserklæringen, den 25de Juli, med det Samme havde indfaldt Rigsdagen med 6—7 Dages Barsel, kunde Rigsdagen være kommen sammen sidst i Juli eller først i August, og der vilde under disse Forhold ikke fra Rigsdagens Side have været det Mindste imod at lade Loven gennemgaa sine 3 Behandlinger i hvert Thing paa en eneste Dag; dette kan jo ske efter Forretningsordenen, og jeg holder mig personlig overbevist om, at der ikke fra Rigsdagens Side vilde være blevet brugt en eneste Dag mere end fornødent for at faa Sagen bragt til ende. Og hvad vilde der være slet, naar